

i øvrigt har de rette kvalifikationer. Det mener CD at man kunne bruge udviklingskontrakterne til at finde en løsning på i denne her sag.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at CD er positiv over for den ny ansættelsesbekendtgørelse for universiteternes videnskabelige personale, som forskningsministeren udstedte i september 1998, fordi det nu er universitetets ledelse, der har det sidste ord, når der skal ansættes nye medarbejdere. Det faglige bedømmelsesudvalg skal naturligvis fortsat tage stilling til, om en ansøger er fagligt kvalificeret, førend ledelsen træffer den endelige beslutning om ansættelse.

CD er derfor umiddelbart meget betænkelig ved at øge andelen af kvinder i dansk forskning, hvis det sker ud fra kønspolitiske betragtninger mere end ud fra, at kvinder naturligvis skal opfylde de samme kvalitetskrav som andre forskere. Det vil efter CD's opfattelse ikke være til gavn for kvinderne selv eller forskningen, hvis en sådan kønskvotering kommer til at fremgå som et af målene for udviklingskontrakterne. Vi ved jo, at andelen af kvindelige forskere er stigende, så i løbet af ikke så forfærdelig mange år vil det naturligvis også afspejle sig i antallet af kvindelige professorer.

I redegørelsen understreges det selvfølgelig synspunkt, at universitetsforskere skal kunne undervise på en kvalificeret måde, og det fremhæves, at der også i dag stilles krav om systematisk supervision og vejledning i undervisningen. Men hvad med de undervisere, som ikke har forskningsrettigheder eller -pligter forbundet med deres ansættelse? De tider er jo forbi, hvor det var nok at være dygtig til sit fag, og hvor måden, man formidlede sin faglige kunnen på, ikke betød noget.

Dér savner CD et udspil fra regeringens side, og vi ville da hilse det velkomment, hvis højnelse af de undervisningsmæssige kvalifikationer var noget, som regeringen og universiteterne ville sætte fokus på for alle undervisere i udviklingskontrakterne. Det kunne jo f.eks. ske ved, at man satte mål for, hvor mange undervisere der skulle gennemgå kurser i undervisningsmetoder og kommunikation, og måske ved, at man gik ind og sagde, at alle undervisere efterfølgende skulle have regelmæssig og systematisk supervision og vejledning i undervisning.

CD vil også gerne foreslå regeringen at indtage forslaget fra studiechef for Københavns Universitet Jakob Lange om at sikre en sam-

menhæng mellem uddannelsernes indgangs-niveau og adgangskrav. Det skal ske ved udveksling af lærere fra de videregående uddannelser og ungdomsuddannelserne og ved at oprette et forum til udveksling af synspunkter og erfaringer.

Det er fint, men også påkrævet, at regeringen vil gøre en særlig indsats for at øge tilgangen til de tekniske og naturvidenskabelige uddannelser. Hvis det skal lykkes, er det afgørende, at der uddannes tilstrækkeligt med folkeskolelærere i matematik og fysik. Derfor skal de studerendes valg af linjefag efter den nye læreruddannelse følges nøje. Det er netop et led i fødekæden til de tekniske og naturvidenskabelige uddannelser.

CD bakker helhjertet op bag lovforslaget om at lempe og forenkle skattereglerne for udenlandske forskere, der vælger at komme til Danmark. Det er et forslag, som CD i mange år har kæmpet for. Og når ret skal være ret, så er det her forslag jo heller ikke et forslag, som har groet i regeringens have, men som er kommet med, fordi man ellers kunne imødesee, at der var flertal uden om regeringen.

Sidst, men ikke mindst: Hvis vi kan fjerne noget af det administrative bøvvl, der er forbundet med at søge om forskningsmidler og at søge om patenter, som der lægges op til i redegørelsen, kan regeringen regne med CD's opbakning.

Elisabeth Arnold (RV):

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at Det Radikale Venstre synes, det er en god redegørelse.

Udgangspunktet er, som det starter med på en af de første sider, ros til universiteterne, fordi de er dygtige; de forsker godt, de underviser godt, og de er også i almindelighed godt ledet.

Der er fokus på udviklingsmulighederne. Det, at universiteter fungerer godt, er jo ikke det samme som at sige, at de ikke kan blive bedre eller ikke kan blive mere udadvendte eller ikke kan blive mere kontaktsøgende af hensyn til kontakterne til det omgivende samfund.

Universiteterne må gerne have ambitioner, og staten bør give universiteterne de redskaber, der skal til for at indfri de ambitioner. Derfor lægges der op til noget nyt, nemlig de udviklingskontrakter, som der allerede er talt meget om, nemlig hvor universiteterne indgår en aftale med Forskningsministeriet og Undervisningsministeriet om den fremtidige udvikling på området.